

Я. Цейтлін

198968

**БУДЬМО МАЙСТРАМИ
ВИСОКИХ УРОЖАЇВ!**

Держсінгоспвидав

Ціна 10 коп.

№ 18

810

Я. Цейтлін

198968

**БУДЬМО МАЙСТРАМИ
ВИСОКИХ УРОЖАЇВ!**

Держсінгоспвидав

.i.

.M.

.C.

THE TOWN OF NEWTON, MASS. 1842

20.1
1705
Я. ЦЕЙТЛІН

БУДЬМО
МАЙСТРАМИ
ВИСОКИХ
УРОЖАЇВ

АГРОКОЛГОСПНА КОНФЕРЕНЦІЯ В РОЗДОРАХ

198868
1934
14990
64
ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

ДЕРЖСІЛЬГОСПВИДАВ

РЕДАКЦІЯ КНИЖОК ДОСВІДУ ТА МАСОВОЇ РОБОТИ

ХАРКІВ

02
ВСЕУКРАЇНСЬКА ГАЗЕТА
„КОЛГОСПНЕ СЕЛО“

1934

38
Проверена
СНБ 10/4

СЛОВО ПРО „ГВОЗДЬ“

...Уже сиза пара здіймалася від розта-
лого снігу і в'язкою ставала земля,
коли Ткач—делегат Всесоюзного з'їзду кол-
госпників-ударників від артілі „Червоний пар-
тизан“—повернувся з Москви.

З ранку до вечора рипали дверима, заходили
в хату колгоспники у високих зимових шапках
і колгоспниці у волохатих хустках та рудих
кожушанках, оглядали з усіх боків делегата, що
тільки посміхався,—наче бачили його вперше, і
незмінно запитували про те саме:

— Що доброго?

І Ткач який уже раз розпові-
дав про казковий театр, про
амовський конвеєр, що родить
автомобілі, про незабутні хви-
лини, перебути в мавзолеї, про
радісний гуркіт червоної сто-
лиці і багато про що інше, що
не відразу вміщалося в головах
слухачів.

— Та тільки, друзі мої, гвоздь
у мене в серці від іншого... —
Ткач помітно хвилювався, і слу-
хачі нетерпляче ждали: що ще
яскравіше може розповісти лю-
дина?

Коли делегат розповів про
„великого вождя, якого бачив
от, як тебе“, і коли він повто-
рив слова про колгоспну замож-
ність, історичні слова, які за-
кликають до праці,—тоді не
витримали колгоспниці і ясну
сльозу змахнули з вій.

— Це гвоздь, так гво-о-оздь...

Три дні тільки й розмови бу-
ло, що про Ткачів „гвоздь“.

**ТРЕБА ВИЗНАТИ, ЩО ТРУ-
ДОВЕ СЕЛЯНСТВО, НАШЕ РА-
ДЯНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО, ОСТА-
ТОЧНО І БЕЗПОВОРотно СТАЛО
ПІД ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР СОЦІА-
ЛІЗМУ.**

(СТАЛІН — доповідь
XVII з'їздові ВКП(б))

Потім одержали газети. Вони досто-менно потверджу-вали оповідання делегата. А коли валки вийшли в поле, коли спраг-ла, тепла земля

стала вимагати плуга й насіння, нові думи та невгамовані почуття колобродили в серцях колгоспників.

Дорогою стала їм артільна праця!

Колгоспники зрозуміли: тільки від праці, від чесної колгоспної праці—заможність. І разом з новим ставленням до праці, разом з піднесенням у роботі з'явилося гальмо—**слабе обізнання з елементарною агротехнікою.** Практично це виглядало так. Ланковий Павло Прихно одержав невідрегульовану сіялку. Рільника й бригадира не було поблизу. Як бути? Пихкав Прихно і сяк-так налаштувався. Обійшов гони і помітив, що висів виходить нижчий від норми. Довелося по ділянках шукати бригадира. Сіялка пішла тільки опівдні. І тоді Прихно подумав: просте діло—сіялку відрегулювати, а не тямлю.

Траплялося з Прихном таке й раніш, але це ніколи так сильно не хвилювало його. А тепер, широко ступаючи по густій борозні, він думав про змарновану зиму, проведену в балачках за сусідським столом, на незчисленних зборах, за насінням у сельбуді... А можна ж було від-відувати машинний двір і до кісточок вивчити сіялку, можна було багато чого взнати в агро-

нома. Робота від цього пішла б певніше. Та зима вже розтала в молочнім диму, і тільки клапті рудого та лахматого снігу в ярках не здавалися весні. Спереду лежало зябке поле, і треба було сіяти.

— Пам'ятаєш Ткачів „гвоздь“?—сказав увечері Прихно бригадирові.—Пам'ятаєш? Так той гвоздь без уміння хліборобити по-науковому... дерев'яний гвоздь! Де там заможність, коли я через незнання півдня проволочився, а Голубенко, приміром, не ту глибину взяв. Гвоздь виходить у кваліфікації, в зимі! А ми зиму...—Прихно гучно вилаявся і пішов спати.

...Зерно вистигало. Його мацали, ламали, пробували на зуб, допитливо дивилися один на одного і вирішили: воскова стиглість! Виїхали жати на ділянку жита і скошили щось 20 га. Сталася помилка у визначенні воскової стиглості, і колгосп одержав зерно нижчої якості.

А потім, коли на деяких сонячних ділянках колосся владно вимагало коси, люди вагалися: чи не подождати ще трохи? І знову втрати ..

Повчальна історія третьої бригади. Слабе знання агротехніки призвело тут до зниження результатів—урожай був на 20 процентів менший, ніж в інших бригадах. Чому? В холодний грудневий вечір, коли люто гула груба, у побіленій кімнатці рільника зібрались активісти. Вони згадували помилки минулого господарського року і крок по кроку відновили картину промахів третьої бригади.

Почалося з невдалого визначення воскової стиглості. Пропустили три дні. Коли жатки врі-

залися в золоте тіло хлібів, зерно вже поспіло, і тому в самий розгар косовиці довелося працювати вночі. Це розтягло косовицю ще на кілька днів. Запізнилися з оранкою на пар. Через незнання виорали під озимину занадто мілко. Довелося переорювати.

Весна, літо, осінь показали, яка велика розплата за агронеграмотність. Не раз задумувались бригадири Колинько, Клевець, Семиліт над складними загадками, які ставила земля! Не раз були безсилим перед ними кращі ланкові—Голубенко, Яворський, Гречко, Дрига! Земля вимагала знаннів...

Так колгоспники „Червоного партизана“ відчували цього року щільну залежність між заможністю і навчанням, агротехнікою.

ЯКА БУДЕ ЗИМА?

Учора випав сніг.

Уже заметушилися незчисленні уповноважені. Скликаються збори. З кожного приводу. Позавчора, наприклад, приїхав уповноважений поширювати плакати. Говорив. Потім балакали про Тсоавіахім. Винесли резолюцію. Вчора й сьогодні приїжджали представники від залізниці. Слухали. Знов до півночі...

Зима почалася по-старому: з насінням і зборами. **Але вже в перші дні грудня справа повернула на інше. Зимув зробили не відпусковою четвертиною року, а бойовою порою готування до весни, літа, осені...**

...Суперечка зайшла про те, яка повинна бути норма висіву по зяблі й веснооранці. З правого

боку сиділи й сперечалися, Іван Семиліт та Олекса Колинько, проти них—Микита Мартинов і Петро Гусак.

Колинько (спокійно, з гідністю): земля під зяблею, самі знаєте, жирна. От і засівай густіше: вона підніме. А веснооранка? Там погань цю—вівсюг, осот—живити треба? Треба. А тут іще густий засів. Понад силу це буде землі... (павза). По-моєму, воно так...

Семиліт: Вірні слова. Якщо по зяблі треба висівати 1,3 ц, то по веснооранці не більше як 1,2 ц. Це—факт.

Мартинов (посміхаючись): А кажуть, хлібороби ви досвідчені... Хіба не знаєте, на зябку що не кинь, зійде, а на веснооранці треба якомога густіше сіяти. Що заб'є бур'ян, а що виб'ється в колос (подумавши). Що овес показав? Де сіяли рідше, там і бур'яну більше. А хліб, він неодмінно забив би бур'яни...

Тих що, сперечалися оточили. Підійшли до них Панченко, Сівак Василь, Привалов, примостився і Зуб Яків із сусідньої артіль „Березневатка“. Дехто згоджується з Колиньком і Семилітом, інші—з Мартиновим, але більшість „свої думки не має“. Чия правда?

ЗІ ЗНИКНЕННЯМ КУРКУЛЬСЬКОЇ КАБАЛИ, ЗНИКЛИ ЗЛИДНІ НА СЕЛІ. ПЕРШИЙ-ЛІПШИЙ СЕЛЯНИН-КОЛГОСПНИК ЧИ ОДНООСІБНИК МАЄ ТЕПЕР ЗМОГУ ЖИТИ ПО-ЛЮДСЬКОМУ, ЯКЩО ВІН ТІЛЬКИ ХОЧЕ ПРАЦЮВАТИ ЧЕСНО, А НЕ ЛЕДАРИЮВАТИ, НЕ БРОДЯЖНИЧАТИ І НЕ РОЗКРАДАТИ КОЛГОСПНЕ ДОБРО.

(СТАЛІН — доповідь
XVII з'їздові ВКП(б))

Суперечка розпалюється. До сельбуду заходять нові особи. За порогом чути важкі кроки секретаря осередку Купрія. За кілька хвилин він уже верховодив, розмахуючи своїми непомірно довгими руками.

— Це ти, Колинько,—голосно звертається Купрій до бригадира,—це ти сказав: багато чого я мало знаю, а ще більше нічого не знаю? Товариші! Вірно сказано, про всіх сказано...

Голоси: Та тихше, ви!! Тихше!

Голос: Що? Що сказано?

Купрій (запалюючись): Ні чорта по хліборобській часті не знаємо, ось що сказано! Землю ріти та насіння заготовлювати люди ще тисячу років тому вміли, а ми—за радянської влади та МТС!—тільки й добились, що кругом-бігом по 14 ц з га. Щоб не 8 кіло на трудовень, а 18 узяти в наступному році, треба з кожного гектара по 20 ц косити. А хочеш підвищити урожай, підвищуй, хлібороб, кваліфікацію! Не з хрестом же ходити та колос ростити...

Коновалов Сергій: діло каже чоловік. Запланували 100 пудів і гайда в степ? Ні! Сто пудів робити треба.

Голос: Не перебивай, Сергій Лаврентьович!

Голоси: Знов усі разом! Цитьте!!

Купрій (продовжуючи): А тому, товариші, суперечку Колинька з Мартиновим переношу на загальний колективний розсуд. Давайте мимохідь тут і обмізкуємо: **кого, як і чого вчити зимою.** Нехай кожний розповість, де, в чому в нього з агротехнікою конфлікти...—і урвав мову.

Він згадав, що це не збори, що нема ні голови, ні секретаря, що навіть порядку денного нема, але було пізно: слова попросив Колинько.

Багато люті й пристрасті було в словах бригадирів і ланкових, орачів і сівачів, інспекторів якості і колгоспниць. Почувалося, що питання про оволодіння агротехнікою виношувалося з самої весни.

Незвичайні збори наближалися до кінця. Залишалося об'єднати пропозиції в багату й додільну ухвалу.

— Я думаю так...—бригадир другої бригади Ткач витримав павзу.—Добре було б ще послухати, як будуть зимувати сусіди, та їм про нашу зимівлю варто розповісти. А тому пропоную просити політвідділ скликати конференцію агроколгоспного навчання і послати туди нашого рільника держати слово від нашого артільного імени.

Пропозицію Ткача дружно підтримали.

... Увечорі другого дня агроном Бринза читав слухачам агроколгоспної школи першу лекцію про снігозатримування.

ПОЛІТВІДДІЛІВЦІ ОВОЛОДІЛИ АГРОТЕХНІКОЮ

Під одинадцяту ранку біля конов'язі вже не можна було знайти вільного місця. А в ворота МТС все в'їжджали та в'їжджали підводи.

На жодній нараді колгоспників від колгоспниць не було стільки представниць, як на цій. Половина кожної делегації складалася з жінок.

Чекали 120 делегатів. Прибуло понад двісті. Коли в колгоспах одержали лист начальника політвідділу про скликання конференції агроколгоспного навчання, почалися палкі дебати. Кому їхати? Голові треба? Треба! Рільникові треба? Треба! Ну, а там бригадири, ланкові, від колгоспниць, від якісників... Рідко яка нарада знайшла такий відгук у колгоспах.

В артілі „Перше травня“, наприклад, зробили так.

— Запрягай три підводи,—розпорядився голова,—та коней щонайдужчих...

Десять чоловіка прибуло на конференцію замість чотирьох запрошених. Норма представництва була порушена в більшості колгоспів.

Тарас Михайлович Ануров, начальник політвідділу, зустрічав гостей і цікавився: що нового? Але рідко яка відповідь задовольняла його,—все, що повідомляли йому прибулі, він уже знав. Це, чи не найхарактерніше в стилі роботи Анурова: все знати, всього доходити, нічого не пропускати ні оком, ні вухом.

Уперше слухали колгоспники керівника, що так тонко розумівся на „нутрі“ хліборобської справи.

— Надзвичайно цікава лекція. От так би всім...—закурюючи під час перерви, ділилися вражіннями делегати.

Весною Тарас Михайлович ледве добирав, що й до чого, в складному арсеналі сільського господарства. І ця випадково кинена репліка краще за всякі вихваляння схарактеризувала підхід до справи начальника політвідділу Роздорської МТС.

ЩО ДОВОДИТЬ ЗУБ

Микита Якович
Зуб, рільник артілі
„Червоний парти-
зан“, обвів очима
зал.

Зуб: Від усієї як
е артілі наш вам
привіт (оплески). Ве-
лике, товариші, ви-
никло в нас питан-
ня з колгоспною за-
можністю. Старались
ми теперечки. Он як
старались... Та ось
перешкоди зустріча-
ли на кожному кро-
ці... Чому? Чи влада
нам не допомагає?

Чи машин замало? Чи земля наша негодяща? Не
в цьому виходить річ. Нащот агротехніки, науки
нам слід підкуватися. А без неї хіба підеш до
багатих урожаїв? От ми й постановили підви-
щити кваліфікацію нашої артілі.

Мечиченко — помполіт: Розкажи, які у вас
неполадки агротехнічні.

Зуб: А ось які. Земля, вона наче б і однакова
на вигляд, а покопайся, придивись і тоді на
кожній ділянці свій характер і норов примітиш.
Ми, можна сказати, знеособлено ставимось до
землі — на чистій ділянці і на забур'яненій оремо

Делегат конференції, голова
артілі „Зелений Клин“ М. Зуб

**Делегатка конференції, краща
колгоспниця артіль «Чонгарець»
Гаша Чуман**

на одну глибину, на суглинку і чорноземлі ту саму культуру сіємо, гній кладемо на всі поля нарівно, насіння загортаємо скрізь однаково, на узгірки й низини не зважаємо. Одно слово, земля осібно підходи любить. А нам це й голови не держиться.

Ось, приміром, третя бригада. На її ділянці три крутосхили й низина біля Маркової балки. А борозну ведемо і тут і там одну. Далі у неї трохи супіску та суглинку, решта—

напрочуд чорна земля. Угноюється ж вона однаково. Або, скажімо, четверте, п'яте й шосте поля можна боронувати у три сліди, а перше й друге—забур'янені поля, там потрібен особливий обробіток, а бригаді начхати на це—гонить усе в три сліди.

Далі, товариші, візьмімо сівозміну. Завдання це важке. Змаху до нього і не підійдеш. А тільки хто ж може внести кращу пропозицію, як поле розбити для сівозміни, коли не бригадир і ланковий?

Вони ж свої ділянки, як долоню, знають. І тут виходить головна заковика.

Є в нас пшениця, соняшник, могар, є й соя. Одно слово, всього досить. Але нема в настоящего, щоб поставити основну культуру по напрямку нашого господарства в кращі умови. Ми часто не задумуємось і не добираємо, де сіяти могар і де пшеницю. Так було в нас у четвертій бригаді. І друга восени трохи підкачала.

Не знають наші бригадири, яку культуру на якому ґрунті краще посіяти, не знають складу землі і чого потребує, скажімо, соя, щоб вона давала не 5 ц, як у нас, а 15 ц. А пшениця? Овес? Знов таки, глибина оранки. Подумай, браток, яка культура, який ґрунт, а тоді вже й командує орачеві—на стільки то сантиметрів орати! На сотнях га без знання не обійтись, якщо ти про заможне життя турбуєшся.

Візьмімо бур'ян. Земля наша до кленового лісу, сусіди ствердять, натурально чорна земля, і не було на ній нечисті. А тепер от недогляділи, значить: пірий трохи картину псує. Бур'ян—теж треба роздивитися, де який. У першій бригаді, наприклад, більше берізки, а в третій—пірію. Тож по-різному і ліквідацію

**ЗНИКЛИ СТАРІ ЗНАТНІ ФІГУРИ
КУРКУЛЯ, ЕКСПЛУАТАТОРА,
ЛИХВАРЯ-КРОВОПИВЦІ, КУПЦЯ-
СПЕКУЛЯНТА, БАТЮШКИ-УРЯД-
НИКА. ТЕПЕР ЗНАТНИМИ ЛЮДЬ-
МИ Є ДІЯЧІ КОЛГОСПІВ І РАД-
ГОСПІВ, ШКІЛ І КЛУБІВ, СТАРШІ
ТРАКТОРИСТИ ТА КОМБАЙНЕРИ,
БРИГАДИРИ РІЛЬНИЦТВА І ТВА-
РИННИЦТВА, КРАЩІ УДАРНИКИ
І УДАРНИЦІ КОЛГОСПНИХ ЛАНІВ**

(СТАЛІН — доповідь
XVII з'їздові ВКП(б))

провадити треба. Тоді наші поля, як зеркало, будуть. Ясне діло, вчитися і кріпко, по-колгоспному вчитися нам треба.

Голоси: Що ж ви постановили?

Голоси: Пропозиція артілі?

Зуб: Тепер можна і до пропозицій перейти. Ви знаєте, що артіль наша **насінницька**.

Нам спасувати ніяк не можна. А від керівників наших залежить багато.

Ми й постановили

утворити агроколгоспну школу з обов'язковим навчанням усіх бригадирів, ланкових, помічників бригадирів, інспекторів якості. Сорок вісім осіб підлягає в нас обов'язковому навчанню. А не хочеш вчитися (промовець розвів руками) — як хочеш, тільки від

Тракторна бригада на сівбі

керування господарством звільняємо, браток. Насіння вирощувати треба вміючи...

Голоси: Схвалюємо!

Зуб: Для цього за-
провадили ми **зачотні книжки**. Вони на зразок трудкнижки, там ясно — ледар ти чи ударник. Зачотна книжка теж покаже — освоїв ти курс чи ні, кваліфікований ти керівник чи ні.

Як ми вчимося? Участковий агроном т. Бринза читає нам лекції за певною програмою. Програму цю знає кожен слухач, бо вона є в зачотній книжці. Після лекції іде п'ять день пробка. Тут ми робимо так. Скажімо, тема про снігозатримування. Ну, ясне діло, Колинько найбільше розуміється на цьому, знає і Ткач, і Коновалов. Розділяємось ми на гуртки, і ці товариші допомагають готуватися до зачоту по снігозатримуванню. Так з більшістю лекцій. Знаходяться досвідчені хлібороби, які в невеликих гуртках допомагають розбиратися в словах агронома. Ну, звичайно, і не без його консультації. Погано з підручниками. Їх нема. От і доводиться до кожної теми читати матеріал із різ-

них книг, журналів, газет. Знов таки, читаємо колективно—не всі в нас великописьменні. Тут нам допомагають ланкові, комсомольці.

Кожну тему ми постановили здавати самостійно, а **наприкінці березня провести громадський іспит.**

Не сказав ще про практику. Ось, приміром, заняття про добриво. Практична робота буде—перевірка вивозу гною: на якій землі, під який засів. Або теж снігозатримування. Практика—в'язання кульків і щитів. Далі лекція про яровізацію. Знов же практична робота—спостерігати проростання і визначати висхожість насіння. Ну, і так далі.

Ось, товариші, що доручила мені передати артіль, яка береться до науки з усім бажанням і колгоспною діловитістю. (Оплески).

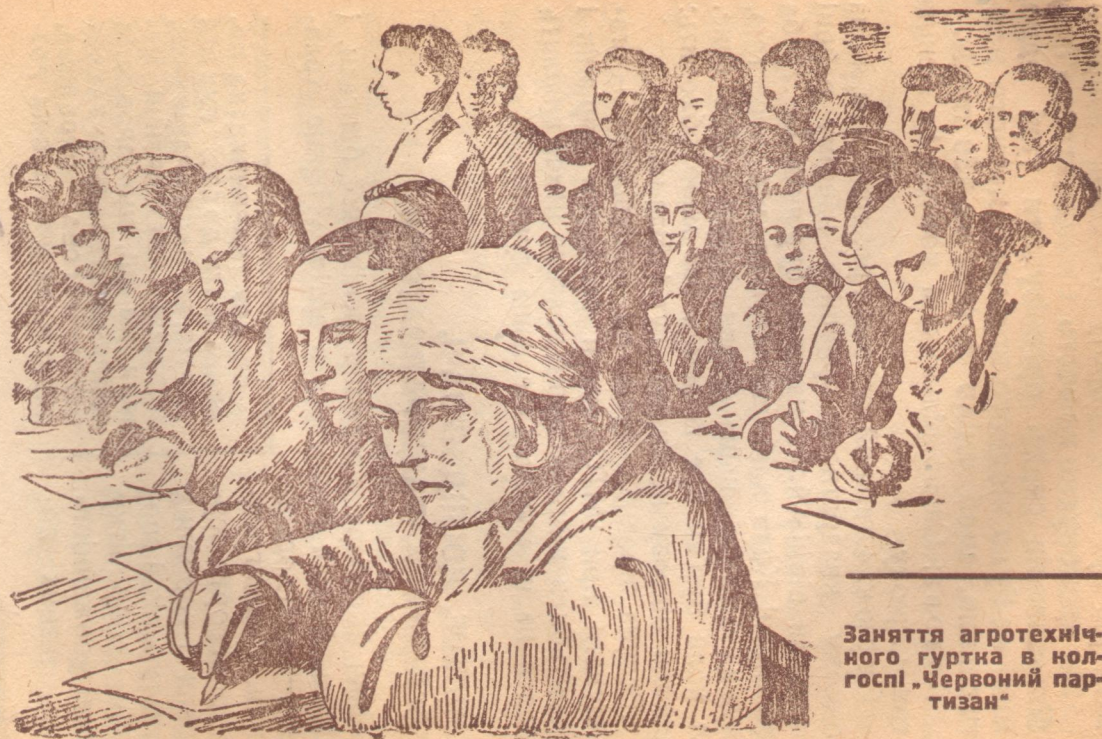
НА ЧЕСТЬ СІМНАДЦЯТОГО...

Голова: Тепер слово має тов. Гончар.

Гончар (комсомолец із колгоспу ім. Паризької комуни). З бригадами та ланковими і взагалі з активом справа наче б ясна тепер. А як же з рештою колгоспників, з колгоспницями, з молоддю? Наш колгосп ще мало зробив для цього. Але думка в нас така—**в кожній бригаді утворити агроядро.**

Ці агроядра охоплюють усіх членів колгоспу за принципом інтересу. Хто, скажімо, бажає вчитися в ядрі планування, інвентарному, ґрунтовому, а хто в тваринницькому та інших. Колгоспники передової бригади, найдосвідченіші з них, пояснюють в агроядрах, як треба робити споро й

198968

Заняття агротехніч-
ного гуртка в кол-
госпі „Червоний пар-
тизан”

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

добре. Корисно сприймають ядра спогади кращих майстрів про свою роботу на сівбі, збиранні.

Ми пропонуємо на честь сімнадцятого з'їзду більшовиків скрізь організувати такі ядра, щоб не було жодного агронеграмотного колгоспника, щоб уміло битися за 150 пудів.

Голова: Слово рільникові комуни ім. Леніна тов. Стрюку.

Стрюк: Старший агроном розповів нам, як на одному квадратному аршині в нашому районі виявили півмільйона насіння бур'янів. Це треба збагнути! Коли хліб висипається від перестою, душа болить: наша праця, наше добро гине. А коли бур'ян пре із землі, нас мало обходить: шкоди відразу не видно. Тут і біда наша.

Велика просьба наша до політвідділу—організувати при МТС курси вивчення бур'янів і боротьби з ними. Кожний колгосп нехай виділить людей на ці курси. Оце наша думка.

СМІЛІШЕ, ДОСЛІДЖУВАЧІ, ДОСЛІДНИКИ, РАЦІОНАЛІЗАТОРИ!

Іван Тарабара, бригадир лєнінської бригади, і дідусь Андрій Панченко, з артілі „Перше травня“,—палкі дослідники. Склад ґрунту, нові сорти зернових і городних культур, різні способи обробітку землі, урожайність після різних до-

СПРАВУ ТВАРИННИЦТВА ПОВИННІ ВЗАТИ ДО СВОЇХ РУК ВСЯ ПАРТІЯ, ВСІ НАШІ ПРАЦІВНИКИ, ПАРТІЙНІ І БЕЗПАРТІЙНІ, МАЮЧИ НА ОЦІ, ЩО ПРОБЛЕМА ТВАРИННИЦТВА Є ТЕПЕР ТАКАЖ ПЕРШОЧЕРГОВА ПРОБЛЕМА, ЯКОЮ БУЛА ВЧОРА, ВЖЕ РОЗ-

брив—за все беруться ці невтомні дослідники. Шукають, докопуються, досліджують.

Допомагають їм і менші ентузіасти—Ілько Гаркуша, Степан Гринько. Спочатку в колгоспі поглядали скося: старечі вигадки. Сміялися з мрії Тарабари „вивести нові, цінніші сорти“. І все таки уважили старому: відвели чотири га під його орудування. Тарабара і його помічники поділили землю на чотири ділянки і почали спроби з засівом вівса. Дослідники записували всі моменти росту вівса, засіяного по різному обробітку ґрунту. Наслідки були такі: третя ділянка дала на 2 ц більше від контрольної, четверта— на 1 ц, друга— на 0,5 ц.

Тарабара та його бригада здобули визнання. З них уже не сміються, їм допомагають. Наступного року артіль ухвалила закласти дослідні ділянки у 10 га під різними культурами. Тепер провадиться робота коло утворення лабораторії колгоспного досвіду з великим розділом ґрунтознавства.

Правда, Тарабара та його помічники ще не вивели нових сортів. Це й далі залишається їх мрією. Але в колгоспі вже надають великого значення їх дослідам. Дослідництвом захопилися багато колгоспників.

**В'ЯЗАНА З УСПІХОМ, ПРОБЛЕМА
ЗЕРНОВА. НЕМА ЧОГО Й ДОВО-
ДИТИ, ЩО РАДЯНСЬКІ ЛЮДИ,
ЩО БРАЛИ НЕ ОДНУ СЕРЙОЗНУ
ПЕРЕШКОДУ НА ШЛЯХУ ДО
МЕТИ, ЗУМІЮТЬ ВЗЯТИ І ЦЮ
ПЕРЕШКОДУ.**

(СТАЛІН — доповідь
XVII з'їздові ВКП(б))

— У колгоспі б'є творча думка природних хліборобів,—закінчував промову делегат „Першого травня“

секретар осередку і палкий дослідник Подуфаров. — Але цей рух повинен стати масовим. Ось чому наші досвідники просили поставити на конференції питання про утворення мережі агролабораторій, комор, кабінетів.

Сміліще, дослідники, раціоналізатори!

„УРОЖАЙ У МОЇХ РУКАХ“

Голова: Слово дається делегатові артїлі „Зелений клин“.

Зуб: Усі господарські роботи ми виконали на строки повнотю. Тепер у нас почалося навчання і готування до нового року.

Тут вірно говорили про бур'яни, про поганий обробіток. Не буду повторюватись. Скажу тільки, що в багатьох колгоспах земля хвора на висипний тиф.

Голоси: Голосніше! На що хвора?

Зуб: На висипний тиф, кажу. Де заводиться висипний тиф? Там, де бруд, нечисть. А коли глянути на деякі поля, то вжахнешся, яка нечисть пре з усіх шпар. Давайте ж покладемо цьому край і почнемо культурно господарювати.

Тут і до речі сказати про ланку. Про постійну виробничу ланку в бригаді. Ми пересвідчилися, що опанування агротехніки починається саме там.

Розповім по порядку. Ми добились зміцнення постійної бригади, закріпили за нею землю, тягло, людей, реманент. Але в самій бригаді в нас ще не порядок. Ясно, що бригадирові, в якого ділянка на 400—500 га, важко за всім простежити і все знати, а іншої відповідальної особи в бригаді нема.

От ми й вирішили закріпити землю, реманент, тягло і зробити його теж постійним.

Узяти для прикладу ланку Миколи Голубенка. Увесь час вона мандрує по полях, як циганський табір. Яка це ланка? Просто рихла групка людей, дмухні—розлетяться на всі сторони. Тепер Голубенко знає, що в його ланці 6 коней, 2 плуги, 3 борони, 2 букери, 13 працездатних, 60 га землі.

Звичайно, свої 60 га ланка мусить знати добре. Особливості ґрунту, крутосхили й низини, види бур'янів на її полях, які культури засівались раніш, коли відпочивала земля, який її верхній шар—на все має бути складена карта. А її не складеш із стелі. От і буде ланка вчитися коло освоєння своєї землі, коло складання карт, буде вчитися в самому виробництві.

Тут широке поле і для ініціативи, і для лабораторій, про які говорили делегати. Така ланка, підкована агротехнікою, може сказати: урожай у моїх руках.

ЗАБУТІ МІСЦЯ

Колгоспниці в артілі ім. Шевченка—велика сила. Вони не раз показували зразки ударної роботи, не раз були застрільницями в проведенні найважливіших господарських заходів. Жінки перші вийшли на прополку колоскових, багато які з них геревиконанням норм на збиранні показували, як треба битися за збереження врожаю, за темпи.

Такі ланки, як Харитонової, перші стали до роботи коло снігозатримання. Не випадково, коли

осінь закінчилася вдало проведеною сівбою і оранкою на зяб, колгоспниці перші потяглися до навчання.

Ланка Харитонової, наприклад, провела вже чотирі заняття з агротехніки. Заняття з олівцями й зошитами, з обов'язковою проробкою вдома. Але тут виявилась традиція минулих зим. І непогано розпочате навчання потроху згортається.

Чому?

Про це й доручили ударниці з артiлі ім. Шевченка розповісти на конференції.

— Я хочу одно питання поставити на агроколгоспній конференції, — сказала Тихонова, — **про ясла.** Виходить, три четвертини року нам, колгоспницям, була дана можливість працювати. Ну, і працювали як слід. А вся справа в тім, щоб було куди дiтвору забезпечити. Матері, знаєте, і спокійніші тоді. Але, як тільки ми повернулися з поля і взялися за олівці, тут тобі й ясла закрили. Значить знов старі балачки: треба вчитися, а вчитися нам не дають. Хіба зима не такий важливий час, як літо? По-нашому, зима тепер

теж ударниця, і закривати ясла немає чого.

Конференція вислухала скаргу колгоспниць артiлі ім. Шевченка і ухвалила: відкрити зимові ясла.

**ОДНИМ З ЧЕРГОВИХ ЗАВДАНЬ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА Є
ЗАПРОВАДЖЕННЯ ПРАВИЛЬ-
НИХ СІВОЗМІН, РОЗШИРЕННЯ
ЧИСТИХ ПАРІВ, ПОЛІПШЕННЯ
НАСІННОЇ СПРАВИ ПО ВСІХ
ГАЛУЗЯХ ХЛІБОРОБСТВА.**

(СТАЛІН — доповідь
XVII з'їздові ВКП(б))

КОНФЕРЕНЦІЯ УХВАЛИЛА

1. Конференція схвалює ініціативу артiлi „Червоний партизан“ та інших колгоспів, які утворили агроколгоспні школи. **Готуючись до XVII з'їзду партії утворити такі школи по всіх колгоспах району діяльності Роздорської МТС.**

2. В агроколгоспних школах охопити обов'язковим навчанням усіх бригадирів, ланкових і якісників. Наше гасло:

Поганий той бригадир, який протягом зими не оволодіє агротехнікою.

Вивчити характер, „нутро“ землі, на якій ти, керівник, вирощуєш урожай—найперше завдання.

3. Запровадити зачетну книжку для кожного слухача агроколгоспної школи, куди записувати оцінку встигання і здавання зачетів за пройдений курс.

Зачотна книжка—зеркало навчання, свідоцтво кваліфікації.

4. Ми зобов'язані навчити всіх колгоспників і колгоспниць елементарних правил агротехнічного обробітку й догляду землі. Цим ми покладемо край дикунському ставленню до ґрунту. **Організувати в бригадах агроядра** (планові, інвентарні, польові, боротьба з бур'янами, ґрунтові, тваринницькі тощо), залучити до них усіх, хто бажає вивчити певну ділянку.

5. Оголосити соціалістичне змагання на кращу організацію агроколгоспних шкіл та агро-ядер, на кращий метод навчання, на найкраще і найшвидше оволодіння агромінімумом. Запровадити **систематичні зачоти** і наприкінці квітня провести **загальний соціалістичний іспит**.

6. До XVII з'їзду партії провести перевірку договорів і стану агронавчання по МТС. Провести по всіх колгоспах контрольні іспити з першої частини курсу.

7. Мобілізувати для керування заняттями всіх учаскових агрономів, кваліфікованих рілльників і голів колгоспів.

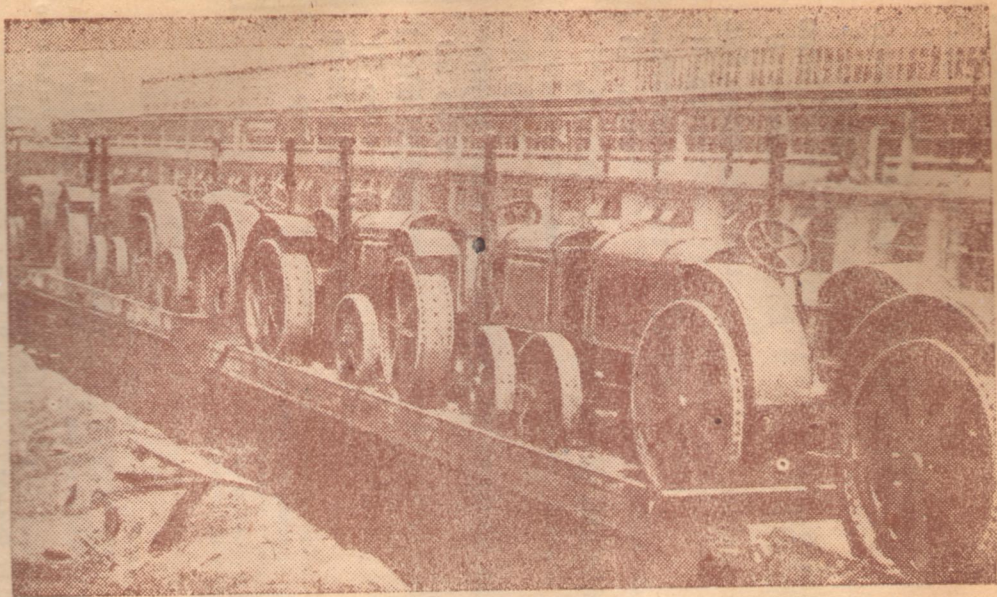
8. Утворити в колгоспах „Червоний партизан“ і „Чонгарець“ **спорні школи** для передачі досвіду іншим школам.

9. У колгоспах „Чонгарець“, ім. Шевченка, комуні ім. Леніна устаткувати **лабораторії колгоспного досвіду, агрономори, агрокабінети**, де колгоспники досліджувачі й досвідники могли б провадити свою роботу. Відвести **дослідні ділянки** в колгоспах „Перше травня“, „Чонгарець“, комуні ім. Леніна та „ХІ-річчя Жовтня“, в „Червоному партизані“, ім. Косіора та ім. Паризької комуні.

10. Викликати на соціалістичне змагання на краще проведення навчальної зими Синельниківську МТС.

Роздорська МТС, Дніпропетровська обл.

З ГАЗЕТИ „СОЦ. ЗЕМЛЕДЕЛИЕ“ ЗА 22 - XII 1933 р.

Трантори ХТЗ, готові до відправлення на соціалістичні лави України

З М І С Т

слово про „гвоздь“	стор. 2
яка буде зима?	стор. 6
політвідділівці оволоділи агротехнікою	стор. 9
що доводить Зуб	стор. 11
на честь сімнадцятого...	стор. 16
сміліше, досліджувачі, дослідники, раціоналізатори	стор. 18
„урожай у моїх руках“	стор. 20
забуті місці	стор. 21
конференція ухвалила	стор. 23

Ск редактор—Лавр. Дяченко
Перекладач—Гальчинський

Техредактор—Токарів
Обкладинка і малюнки
худ. Залуцького

Здано до друку 3-I-34 р. Підписано до друку 15-II-34 р.
Папер 40 кг. Формат 72×105 см. В 1 арк. паперу 96.000 ліг.

Головліт 6868 від 27/XII-33 р. Зам. 3. Тир. 60 000
Друкарня Держсільгоспвидаву, Харків, Метеченська наб., 14.

СТВОРИМО КНИГИ ДОСВІДУ РАДГОСПІВ І КОЛГОСПІВ

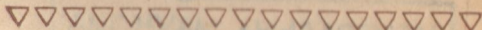
Держсільгоспздав та редакція газети „Колгоспне село“
утворили об'єднану редакцію книжок досвіду та масової ро-
боти над виданням книг

ЦЬОГО РОКУ УХВАЛЕНО ВИДАТИ:

1. Бібліотеку збірного досвіду радгоспів, колгоспів,
МТС і районів (книжки збірки про досвід багатьох
радгоспів, колгоспів, МТС з окремих галузей, про кол-
госпну здогадливість тощо)
2. Бібліотеку кращого досвіду окремих радгоспів,
колгоспів, МТС і бригад
3. Бібліотеку героїв радгоспного і колгоспного будів-
ництва (книжки і плакати про найкращих трактористів,
конюхів, бригадирів, свинарів, сівальщиків, в'язальниць,
радгоспних і колгоспних ізотовців)

Колгоспні активісти колгоспники - ударники,
бригадири, сільгори, працівники колгоспних
товарових ферм, робітники і керівники рад-
госпів, МТС, працівники районних і радгосп-
них газет, агрономи і зоотехніки!

Беріть участь у писанні цих книжок, подавайте
свої пропозиції щодо писання книг досвіду.
Передавайте свій досвід боротьби за радгоспи
та колгоспи. Обмін досвідом—невід'ємна умова
соціалістичного будівництва

Реданція дає поради, як писати окремі книжки, як і про що писати до книжок—збірок, проводить роботу над вихованням авторів з радгоспного і колгоспного активу.

Реданція організує при МТС і найкращих колгоспах та радгоспах

Авторсько - рецензійні гуртки і проводить з ними постійний зв'язок, надсилаючи на рецензії та на обговорення книжки й видавничі плани.

ПИШИТЬ НА АДРЕСУ:

м. Харків, 25, Пушкінська вул. № 24 „Колгоспне Село“, редакції книжок досвіду та масової роботи

**ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА**

